

ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΚΤΑΚΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
ΜΕΣΟΤΟΠΙΤΩΝ ΛΕΣΒΟΥ "Η Αναγέννηση"

www.mesotopites.weebly.com • e-mail: anagenme@gmail.com
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ 33-172 37 ΔΑΦΝΗ • ΤΗΛ.: 210 9707417

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 260 • Κωδικός 2960 Χ+5

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΔΡΩΣΑΣ ΖΩΗΣ

ΓΡΑΦΕΙ Η ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΠΛΩΜΑΡΙΤΟΥ

«Και των αρχαίων Κυβερνητών τα έργα πληρώνοντας η Χτίσις, θα φρίξει. Ταραχή θα πέσει στον Άδη, και το σανίδωμα θα υποχωρήσει από την πίεση τη μεγάλη του ήλιου. Αλλά πριν, ιδού, θα στενάξουν οι νέοι και το αίμα τους αναίτια θα γεράσει. Κουρεμένοι κατάδικοι θα χτυπήσουν την καρβάνα τους πάνω στα κάγκελα. Και θα αδειάσουν όλα τα εργοστάσια, και μετά πάλι με την επίταξη θα γεμίσουν, για να βγάλουνε όνειρα συντηρημένα σε κουτιά μυριάδες, και χιλιάδες λογίων εμφιαλωμένη φύση...» (Οδ. Ελύτης, Άξιον Εστί)

Σ' αυτή τη χώρα οι ποιητές τα έχουν πει όλα. Ίσως γιατί η πένα τους είν' ο καθρέφτης ενός ήλαου που σε όλο το διάβα της ιστορίας του πέρασε πολλιά. Κι έτσι έμαθε τα πάντα να υπομένει, να δείχνει επιμονή κι αυταπάρνηση, να θέτει στόχους κι όταν έρθουν τα δύσκολα άνθρωποι ταπεινοί να σφίγγουν τα δόντια, να χαμογελούν και κοιτώντας τον ήλιο να τραβάνε μπροστά τη μοίρα της ανθρωπότητας... Τούτη η πανδημία μάς στέρησε πολλιά. Τις παρέες μας, τις δραστηριότητές μας, την ελευθερία μας, την υγεία μας. Και μέσα απ' αυτή τη στέρση μάθαμε ξανά να εκτιμούμε τα απλά, που τα θεωρούσαμε αυτονόητα και δεν τους δίναμε τη σημασία που τους έπρεπε. Μια βόλτα στο πάρκο, στην εξοχή ή στη γειτονιά χωρίς να χρειαστεί να πάρεις άδεια. Την ανθρώπινη συναναστροφή και την κοινωνικότητα. Μια ζεστή αγκαλιά, μια χειραψία κι ένα χτύπημα στον ώμο δίχως να θεωρείς τον διπλανό σου απειλή. Το τραγούδι, το γέλιο, το παιχνίδι και την παρέα. Την ομορφιά της ζωής... Μάθαμε πως όλα τούτα έχουν τελικά μεγαλύτερη αξία. Κι ακόμη θυμηθήκαμε να ήεμε «την υγεία μας να 'χουμε» και να το εννοούμε απόλυτα. Κι όπως γίνεται σ' όλες τις κρίσεις, απελευθερώνεται κείνο που κρύβεται στην ψυχή...

Ο Σύλλογος στάθηκε όρθιος και μέσα σ' αυτή την κρίση, γιατί έχει χιλιάδες ψυχές... δεν σταμάτησε το Δ.Σ. καμιά Δευτέρα να συνεδριάζει, έστω και με τηλεσυσκέψεις. Δεν έπαψε να κυκλοφορεί η εφημερίδα που στάθηκε η γέφυρα ανάμεσα στα μέλη μας, πιο απαραίτητη από ποτέ. Κρίνοντας πως η κάθε σελίδα της είναι ανάσα δροσιάς, προχωρήσαμε στην έκτακτη αυτή έκδοση, ώστε να έρθει στα σπίτια του κάθε Μεσοτοπίτη ο συλλογικός παλμός. Προχωράει με γοργούς ρυθμούς η αναπαλαίωση του υδρόμυλου. Ένα έργο-σταθμός που μάς έχει μάθει να ξεπερνάμε με υπομονή κάθε δυσκολία, έλαχε να προχωράει κόντρα και σε αυτή την απειλή. Σας ευχαριστούμε όλους για τη στήριξή σας με κάθε τρόπο...

Συνεχίζουμε να ονειρευόμαστε... να σχεδιάζουμε την επόμενη μέρα. Προσμένουμε την ώρα της ανάστασης, τότε που θα βρεθούμε όλοι μαζί. Και σχεδιάζουμε με υπευθυνότητα τις δράσεις του Συλλόγου, βάζοντας στο κέντρο τους τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Γιατί τελικά, αυτό που διαχρονικά μετράει και νικάει είναι το φως του καλού, η ζωή και η δημιουργία. Καλή αντάμωση!

Πειραιάς, Τετάρτη 11 Μαρτίου 2020

Μετά από ανακοίνωση του Υπουργού Παιδείας, για κλείσιμο σχολείων και Πανεπιστημίων, η Εύα, ο Δημήτρης, η Δέσποινα και η Ελένη συναντιούνται τυχαία στο πλοίο της επιστροφής για το χωριό. Η βραδιά είναι μεγάλη και οι μπαφίρες πολλές... Ορίστε μερικά στιχάκια απ' τις επτά σελίδες ρίμα που γράψαμε στο σαλόνι του «Νήσος Σάμος»!

Η ΡΙΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑΣ

Εφτού π' καθούμ' να σγκη σχολή μ' τσι είχα αγανακτιάσ' Βγήκ' η **Κικίλιας** σγκη TV τσι έδουσε γκη ήυσ'.

Λουκέτο είπε πως θι βάρ' σι ούλα τα σχολεία
Είπε πως θέλ' να προστατέψ' των αθρωπιώ γκη υγεία.

Ε! τι να κάθουμε τσι γω, να φκιάνου μες γκ' Αθήνα;
Δεν έχω καμία όρεξη να μπω σε **καραντίνα**.

Σγκη μάνα μ' τηλεφώνησα τα ναύηλα να μου βγάρ'!
-Σύρε να πάρ'ς τηλέφωνο, τσι ήέω, το **Ρεπάν'**.

Τρέμουν τα φυλλοκάρδια μου σγκη σκέψ' πως θι κουληήσω...
Πάω χωριό για να σωθώ, δε θι ξαναγυρίσω...

(Στο πλοίο)

Έκατσα σ' ένα καναπέ να φάω ένα κουλούρ'
Σ'κώνω τα μάκια μ', τι να δω; Το **Μήτσο** το **Βουδούρ'**!

Απείκασα γνωστή φωνή τσι γύρισα να δω
Βλέπω μπροστά μ' τη **Δέσποινα** μαζί με το **Λενιώ!**
-Έηλ κοντά βρε **Δέσποινα**, μα δε θα σε φιλήσω
Μη πά' τσι έχ'ς κάναν **ιό**, δε θέλ'ου να κουληήσω!

-Παιδιά μην αγχωνόσασσι, μαζί μ' έχω **μπουκάτ'**
Πρώκ', στάλα για να αλείβουμαι, 'η', τα νύχια, σαμ του τσιφάρ'!
Πάντα μαζί μ' του **κουβαλή** είτούτο του **μπουκάτ'**,
Αλείβου επιφάνειες, ο **ιός** να μην **προβάρ'η**'.

-Ερχονται μέρες δύσκολες, δεν ξέρ'ς τι **ξημερών'**
Άμα τ' **καπνίσ'** τι **Μητσοτάκ'**... τσι μέσα μας **μαντρών'**!

-Κλείσαν **σχολειά** τσι **μαγαζιά**, τι θι γιν' **πια 'φκη** η **κατάστασ'**;
Στο **τέλος** δε θι **κάνουμε**, νε **Πάσχα**, νε **Ανάστασ'**...

-Μείς είμισι **τυχεροί**, θι πάμε **στου χουριό**
Στον **όμορφο Μεσότοπο**, που **εφτού** δεν έχ' **ιό!**

Καθιόη' μη **συκλιγκζώσασσι**(ι), για ούλα υπάρχει **ήυσ'**
Να **ξέρτ(ι)**, θέλ' υπομονή για να περάσ' η **κρίσ'**...

Μονάχα να προσέχετε, να μη καθούστε **ήασκα**
να πλένετε τα χέρια σας τσι να φορούτε μάσκα!

Οι μέρες θα περάσουνε δε θι τσι πάρουμε **χαμπάρ'**.
Δε ήες **καλά** που έχουμε το **Χρούσο** μας τσι το **Ταβάρ'**;

Εύα Καφετζή
Δέσποινα Καβρουματζή
Ελένη Καβρουματζή
Δημήτρης Βουδούρης

Μπορούμε και θα τα καταφέρουμε όλοι μαζί χέρι χέρι!

Την καραντίνα την πέρασα σίτι με λίγες βόλιτες για περπάτημα και γράφοντας τραγούδια και παίζοντας ζωντανά μέσω ίντερνετ για να δώσω λίγη χαρά στους φίλους και να εκφραστώ δημιουργικά. Επίσης ανέβασα δωρεάν μαθήματα για μπουζούκι και κιθάρα για τους μαθητές μου αλλιά και για όσους έχουν ανάγκη και δεν έχουν την δυνατότητα να κάνουν μαθήματα.

Ο ίός άφησε πολλούς ανέργους σε όλα τα επαγγέλματα. Κάποια θα επανέλθουν, αλλιά στη δική μας δουλειά το βλέπω δύσκολο. Ο πολιτισμός έρχεται σε δεύτερη μοίρα. Τα μαθήματα πια γίνονται μέσω ίντερνετ, οι συναυλιές ανύπαρκτες, στα μαγαζιά δε θα μπει ζωντανή μουσική, οπότε μένουμε εμείς οι καλλιτέχνες εκτός... Εκτός και όσα επαγγέλματα είναι αλληλένδετα, όπως σερβιτόροι, μάγειρες, προμηθευτές κ.λπ. Δεχτήκαμε ένα χτύπημα στην επιβίωση αλλιά και στην ψυχή μας, μιας και η τέχνη για εμάς είναι η ίδια η ζωή.

Όμως στην Ελλάδα έχουμε τον ήλιο και τη θάλασσα που είναι βάλσαμο και θα μας γιατρέψει. Να μην επιτρέψουμε σ' αυτόν τον ιό να μας

γεμίσει άλλο τρόπο. Ψηλά το κεφάλι, χαμογελάστε, πιείτε μια γουλιά ούζο, ρίξτε και ένα απάλιτικο μερακλίδικο και μη φοβάστε! Ο Θεός μας προσέχει!

Το μήνυμα που έχω να δώσω σε όλους τους μαθητές που σταμάτησαν τα μαθήματα και όχι μόνο στους δικούς μου είναι ότι η γνώση θέλει ψάξιμο, δύναμη και υπομονή, οπότε ψάξτε, διαβάστε και μην τα παρατάτε για κανέναν λόγο. Πιστεύω στην προσωπική θέληση, σας το λέω εκ πείρας.

Μπορούμε και θα τα καταφέρουμε όλοι μαζί χέρι χέρι!

Λουκάς Λημναίος, μουσικός, δάσκαλος στο Σύλλογο στο μπουζούκι και στην κιθάρα

Μια παρένθεση στη ζωή μας

Στην αρχή της κρίσης βρέθηκα λίγο απροετοίμαστος γιατί δεν πίστευα ότι θα εξελιχτεί σε τόσο μεγάλο πρόβλημα με τέτοιες επιπτώσεις. Νόμιζα ότι τα περισσότερα πράγματα θα συνέχιζαν να λειτουργούν. Όταν κατάλαβα ότι τα πάντα σταματάνε, στενοχωρήθηκα γιατί ακυρώθηκαν όσα είχα προγραμματίσει να κάνω, τα χόμπι μου, η μουσική που ασχολούμαι. Και προφανώς στενοχωρήθηκα με το γεγονός ότι δεν μπορούσα να βγω έξω από το σπίτι μου. Αποφάσισα να επιστρέψω στο νησί, όπου και πέρασα την καραντίνα μέσα στο πατρικό μου. Η απομόνωση δε μου κακοφάνηκε ιδιαίτερα, καθώς μου αρέσει να περνάω χρόνο με τον εαυτό μου και να ασχολούμαι με τα ενδιαφέροντά μου. Άλλωστε δε μου έλειψε κατευθείαν η κοινωνική συναναστροφή, αφού με τους φίλους μου μιλούσαμε αρκετές ώρες ηλεκτρονικά. Το είδα σαν ευκαιρία να επικεντρωθώ και να βελτιώσω άλλα πράγματα που ήθελα. Αντιμετώπισα αυτή την ξαφνική αλλαγή ως μια παρένθεση, μια υποσημείωση στη ζωή μου.

Άλλωστε μέσα στον εγκλεισμό χρησιμοποιήθηκε πολύ περισσότερο το ίντερνετ ως τρόπος επικοινωνίας, αλλιά και ως μέσο για απόκτηση υπηρεσιών και αγαθών από ανθρώπους όλο και μεγαλύτε-

ρους σε ηλικία και εξοικείωση. Αυτό θα συνεχίσει να συμβαίνει, όλα αλλιάζουν στη ζωή μας και το ίντερνετ ήρθε για να μείνει.

Όσον αφορά το τμήμα υπολογιστών που διδάσκω στο Σύλλογο, η απόφαση να διακοπούν ξαφνικά τα μαθήματα με δυσκόλεψε, διότι είχαμε μια πολύ καλή πορεία μαθημάτων, είχαμε φτάσει σ' ένα επίπεδο εξοικείωσης με έννοιες δύσκολες, μιας και λόγω του μικρού αριθμού των μαθητών, μπορούσα να επικεντρωθώ καλύτερα στις ιδιαιτερότητες και στις ανάγκες του καθενός. Όλοι οι μαθητές μου έκαναν μεγάλη πρόοδο και ξαφνικά όλα σταμάτησαν. Υπήρξε βέβαια μια επικοινωνία με τους μαθητές μου όλη αυτή τη περίοδο, έστω για ευχές. Δεν μπορέσαμε να συνεχίσουμε στο ρυθμό που επιθυμούσα και ωραίο θα ήταν να ξανασιμίζουμε για να κλείσουμε τη χρονιά.

Το μήνυμα που θα ήθελα να τους στείλω είναι να μην αφήνουν την κατάσταση να τους στενοχωρεί και να τους ρίχνει και ότι τους περιμένω όταν ξανανοιξει με το καλό ο Σύλλογος να συνεχίσουμε τα βήματα προόδου και ως τότε να εξασκούν αυτά που έμαθαν!

Σταύρος Κοντέλης, φοιτητής στο 3ο έτος Πληροφορικής, δάσκαλος στο τμήμα εκμάθησης Η/Υ για ενηλίκους στο Σύλλογο

Ας ξαναπιαστούμε πάλι όλοι μαζί, για ένα καλύτερο αύριο...

Συνοπίτες, συνοπίτισες και μέλη του Συλλόγου Μεσοτοπιτών. Τους τελευταίους δύο μήνες βιώσαμε καταστάσεις πρωτόγνωρες για όλη την ανθρωπότητα. Πέρασαμε μέρες δύσκολες, γεμάτες με αβεβαιότητα αλλιά και προβληματισμό για το θολό μέλλον και την τελική κατάληξη της κρίσης.

Σε αυτό όμως το άρθρο δεν θα ήθελα να επισημάνω τα αρνητικά αυτής της κρίσης, που είναι αναμφισβήτητα αρκετά, μιας και βομβαρδιζόμαστε καθημερινά για αυτά κυρίως από τα ΜΜΕ. Θα προτιμήσω να σταθώ μόνο στα θετικά, που σίγουρα θα βρει ο καθένας μας, αν κάτσει λίγο και αναλογιστεί.

Όσον αφορά τον συναισθηματικό μας κόσμο, οι περισσότεροι άνθρωποι βρήκαν την ευκαιρία να έρθουν πιο κοντά στα οικεία τους πρόσωπα και να δεθεί περισσότερο η οικογένεια, μιας και οι ώρες που είχαμε να αφιερώσουμε σε αυτήν ήταν πολύ περισσότερες σε σχέση με την καθημερινότητα, που οι υποχρεώσεις δεν μας επιτρέπουν να είμαστε πρώτα γονείς ή σύζυγοι και έπειτα επαγγελματίες.

Επίσης, θέλω να πιστεύω ότι θα εκτιμήσουμε περισσότερο πράγματα που τα θεωρούσαμε μέχρι σήμερα αυτονόητα και δεδομένα, όπως μια ζεστή χειραψία, ένα σταυροφίλημα με το συγγενή μας, το φίλο μας και μια αγκαλιά με τα αγαπημένα μας πρόσωπα. Έτσι, όταν με το καλό εξομαλυνθεί η κατάσταση, η εξωτερική τους συναισθημάτων μας μπορεί να είναι πιο ζεστή και ουσιαστική. Επιπλέον, την επόμενη μέρα, θα πρέπει να σταθούμε ο ένας στο πλευρό του άλλου έτσι, ώστε να ξεπεραστούν οι δυσκολίες που προέκυψαν και να βοηθήσουμε τον πλησίον μας, ο καθένας με τον τρόπο που μπορεί και ανάλογα με τις δυνατότητές του.

Τέλος, θα ήθελα να επισημάνω, πως με χαρά διαπίστωσα ότι αρκετοί συμπολίτες μας, που δεν είχαν καθόλου επαφή με την σωματική άσκηση, έβγαιναν καθημερινά από το σπίτι τους για έναν περίπατο ή ένα χαλαρό τρέξιμο ή ακόμα και για ποδήλατο στις γειτονίες της πόλης, που είχαν ούτως ή άλλως ελάχιστη κίνηση από αυτοκίνητα, με αποτέλεσμα να έχουμε και καθαρότερη ατμόσφαιρα.

Σαν άνθρωπος που έχει επιλέξει να υπηρετεί επαγγελματικά τον πολιτισμό, έχω την τύχη να ασχολούμαι με το αντικείμενο του ελληνικού παραδοσιακού χορού, το οποίο εμπερικλείει όλα τα θετικά που αναλύθηκαν παραπάνω. Γιατί με το χορό, πέρα από τη σωματική κίνηση, έχουμε την εξωτερική τους πιο ευχάριστων και αγαθών αισθημάτων μας, νιώθουμε

μέσα από το πιάσιμο με το συγχωρευτή μας τη θετική του αύρα και ενέργεια, βιώνοντας έτσι την απόλυτη ψυχική, συναισθηματική και σωματική ανάταση. Συγκεκριμένα στην εκμάθηση του παραδοσιακού χορού, εμπεριέχεται επιπλέον και η γνώση της ιστορίας του τόπου μας, η γνωριμία με την παράδοσή μας και η

επαφή μας, μέσα από το χορό και το τραγούδι, με τις ρίζες και με τους προγόνους μας. Απαραίτητο, τόσο για τους ανθρώπους νεαρής και μέσης ηλικίας, όσο, ακόμα περισσότερο, για τα μικρά παιδιά.

Σας καλώ λοιπόν, όταν με το καλό αρχίσουμε σταδιακά να επιστρέφουμε στην καθημερινότητα, φυσικά, και για όσο ακόμα χρειαστεί, με τα απαραίτητα μέτρα προστασίας της υγείας μας, να πλαισιώσετε και πάλι το χορευτικό τμήμα του συλλόγου μας, καθώς και τα υπόλοιπα δημιουργικά τμήματα, για να αισθανθούμε τη ζεστασιά του συγχωρευτή, την αλληλεγγύη του συνανθρώπου και την αγκαλιά του Συλλόγου μας, που τόσα χρόνια μας προσφέρει απλόχερα.

Ας ξαναπιαστούμε πάλι όλοι μαζί, για ένα καλύτερο αύριο...

Κώστας Πιπίνης, καθηγητής ΤΕΦΑΑ, δάσκαλος στο τμήμα παραδοσιακών χορών του Συλλόγου

Εμείς θα είμαστε εδώ!

Αγαπητοί συγχωριανοί και φίλοι του Συλλόγου Μικροί, Νέοι και για πάντα Νέοι...

Ελπίζω να σας βρίσκω όλους υγιείς μετά από την «εμπειρία» του κορωνοϊού και του αποκλεισμού. Πέρασαν πάνω από 2 μήνες που οι συνθήκες και η ποιότητα ζωής μας έχουν αλλάξει. Βάλαμε απλές και αυτονόητες διαδικασίες στην καθημερινότητά μας (πλύσιμο χεριών, αντισηπτικά κ.α.) αλλά δεν παύουμε να νιώθουμε όλοι λίγο περίεργα. Λένε πως η πραγματικότητά μας θα είναι διαφορετική από δω και πέρα, χωρίς να σημαίνει ότι αυτό είναι απαραίτητα θετικό.

Όπως είναι γνωστό, οι δραστηριότητες του Συλλόγου έπαψαν λόγω των μέτρων για τον κορωνοϊό. Το χορευτικό, η θεατρική ομάδα, η οποία ανέβαλε και την πρεμιέρα της παράστασής της και η ομάδα του σαντουριού.

Η ομάδα του σαντουριού εκπροσωπεί ένα μεγάλο μέρος της νεολαίας του συλλόγου. Από μαθητές, φοιτητές μέχρι εργαζόμενους νέους. Με την επιβολή των μέτρων, η ομάδα βρέθηκε σε αμηχανία. Για κάποιους το μάθημα του σαντουριού και γενικά η ενασχόληση με τη μουσική ήταν

έναν τρόπο διαφυγής από την καθημερινότητα κι αυτό ξαφνικά το στερήθηκαν, αρχικά για 15 ημέρες και τώρα κοντεύουμε το τρίμηνο. Πολλοί απελπίστηκαν και ήταν μουνδιασμένοι.

Μετά τις πρώτες δύσκολες εβδομάδες, η ανάγκη για δημιουργία ξαναβγήκε στην επιφάνεια. Καινούργιοι τρόποι εμφανίστηκαν για να παίξουμε μουσική. Οι «θεοί» της τεχνολογίας βοήθησαν να έρθουμε σε επαφή. Είτε να παίξουμε όλοι μαζί, είτε να ανταλλάξουμε ένα τραγούδι, είτε απλά να επικοινωνήσουμε. Όσο όμως και να μας βοηθάνε οι νέες τεχνολογίες, η ανάγκη για ανθρώπινη επαφή δεν έσβησε. Μαθαίνω και παίζω μουσική σημαίνει ανάγκη για επικοινωνία και επαφή. Ανάγκη να βρεθούμε ξανά από κοντά, να δούμε τα χαμόγελα όσων μας λείπουν. Ανάγκη να αισθανθούμε.

Βγαίνοντας από αυτήν την πρωτόγνωρη δοκιμασία, θεωρώ πως πρέπει να συνεχίσουμε όσα ξαφνικά στερηθήκαμε από εκεί που τα αφήσαμε με την ίδια όρεξη και δημιουργικότητα. Να θεωρήσουμε ότι όλο αυτό το διάστημα ήταν μια καλή αφορμή για επαναπροσδιορισμό πολλών πραγμάτων και όσο κι αν οι συνθήκες είναι δύσκολες (ειδικά για τους ανθρώπους του πολιτισμού) εμείς θα είμαστε εδώ να παλεύουμε με πράξεις, να στηρίζουμε ο ένας τον άλλον.

Καλή αρχή στη νέα πραγματικότητα!

Σταυρούλα Σπανού,

μουσικός, δασκάλα σαντουριού στο μουσικό τμήμα του Συλλόγου

Εύκολα θα γυρίσουμε πίσω!

Φέτος η χρονιά ήταν περίεργη. Εμείς βέβαια στη Χορωδία διακόψαμε πολύ νωρίτερα, από το Δεκέμβρη, τα μαθήματα για λόγους υγείας. Αυτό είναι κάτι που εμένα προσωπικά μου κόστισε πολύ, καταρχάς σε κοινωνικό επίπεδο, μιας και επρόκειτο για τους δικούς μας ανθρώπους, συγχωριανούς και συγγενείς, όπου κάθε εβδομάδα αισθάνεσαι αλλιώς με την ανθρώπινη επαφή. Αλλά και ως δάσκαλος, μου έλειψε αυτό που έκανα, με το «προϊόν» που τους έδινα αλλά και εισέπραττα κι εγώ απ' αυτούς. Είναι σπουδαία αυτή η ανταλλαγή.

Το ίδιο το μάθημα είναι μια διαδικασία που έχει μεγάλη αξία και λειτουργεί ψυχαγωγικά αλλά και ψυχοθεραπευτικά, σαν φάρμακο, κάτι που ο κόσμος το αντιλαμβάνεται, το έχει ανάγκη, πέρα από την ίδια τη μάθηση. Ειδικά στο ομαδικό μάθημα, που διαφέρει από το ατομικό.

Και πάνω που είχαμε ξεκινήσει νέα πράγματα, διφωνίες, έντεχνο τραγούδι και απλώναμε τα φτερά μας γι' αυτούς τους νεωτερισμούς, ξαφνικά όλα έμειναν στη μέση. Νομίζω όμως πως το ίδιο εύκολα και άνετα θα γυρίσουμε πίσω. Ελπίζω να ανοίξει σύντομα ο Σύλλογος και να επα-

νέλθουμε στη γνωστή μας καθημερινότητα. Καταρχάς, έχουμε την τεράστια αίθουσα του Συλλόγου, όπου είναι εύκολο να τηρηθούν τα μέτρα πρόληψης για τον κορωνοϊό. Δεν υπάρχει κανένας φόβος. Κατανοώ την αγωνία του κόσμου, αλλά κάπως πρέπει να επανέλθουμε. Κι άλλες αρρώστιες και προβλήματα αντιμετωπίσαμε και τώρα θα κάνουμε το ίδιο, με προφύλαξη και τα απαραίτητα μέτρα.

Γεγονός πάντως είναι πως στη διάρκεια του εγκλεισμού ανακάλυψα ότι πρέπει να δουλέψουμε περισσότερο με τον εαυτό μας, να κάνουμε όσα είχαμε αφήσει επειδή παραμυθιαζόμασταν από όλο το συρφετό της δουλειάς και των δραστηριοτήτων κι αφήναμε άλλα πράγματα πιο ουσιαστικά.

Βαγγέλης Σαραντίδης,

μουσικός, μαέστρος, δάσκαλος της Χορωδίας του Συλλόγου

Μέσα στο υπόγειο της Δάφνης παράγεται πολιτισμός!

Ο πολιτισμός μάς διαμορφώνει και τον διαμορφώνουμε.

Ο πολιτισμός είναι τα επιτεύγματα του πολίτη σε τεχνικό και πνευματικό επίπεδο.

Το θέατρο αποτελεί κομμάτι του πολιτισμού και αναπόσπαστο μέρος της τέχνης κι εγώ δηλώνω κοινωνός της τέχνης 30 χρόνια τώρα, από παιδί. Κι όλα τα παρακάτω αποτελούν προσωπικό βίωμα, μα και ηγεμόνα σπουδαιών ανθρώπων των τεχνών και των γραμμάτων.

Η υψηλή τέχνη διεγείρει το πνεύμα και τον νου. Η τέχνη, μέσω της αισθητικής εμπειρίας που προσφέρει στον πολίτη, ενισχύει τη δημιουργία συναισθημάτων και οραματισμών, αμφισβήτηση των παραδοχών μας· συντελεί στη διαμόρφωση υψηλής αισθητικής, προσφέρει γνώση, κοινωνεί και επικοινωνεί τα καλώς και τα κακώς κείμενα. Χαρακτηριστικά που την καθιστούν Απαραίτητη και ταυτόχρονα Επικίνδυνη.

Απαραίτητη για εκείνους που επιδιώκουν να απελευθερώνεται ο πολίτης από τον καθορισμένο τρόπο που αντιλαμβάνεται τον κόσμο και να συλλογιστεί διαστάσεις που αντιβαίνουν στις κρατούσες. Απαραίτητη για όσους επιθυμούν ώστε ο άνθρωπος να διαμορφώνει κριτική σκέψη και έτσι ως πολίτης να προσεγγίζει κριτικά τα κοινωνικά ζητήματα και όχι με βάση το ατομικό συμφέρον. Απαραίτητη σε όσους επιθυμούν στοχαστικούς και ευτυχείς πολίτες.

Και **επικίνδυνη** για όσους επιδιώκουν οι πολίτες να είναι αμόρφωτοι, ακαθηλιέργητοι, αδύναμοι, αποχαυνωμένοι, δυστυχισμένοι, φοβισμένοι και χωρίς αυτοπεποίθηση. Επικίνδυνη για όσους επιθυμούν τους πολίτες χωρίς πρότυπα, συλλογικές αξίες, χωρίς ουσιαστικές ευκαιρίες μάθησης.

Η τέχνη δίνει την ευκαιρία σε όλους, τους έχοντες και μη, τους ανώτερους κοινωνικά και μη, να βιώσουν μια πλούσια σε νόημα διανοητική και συναισθημα-

τική εμπειρία, η οποία θα διεγείρει τη φαντασία τους και θα τους προσφέρει γνώση. Κι η ανθρωπότητα χωρίς γνώση και φαντασία δε θα ανακάλυπτε, δε θα εξελισσόταν, δε θα ηλεγόταν ανθρωπότητα. Εμείς, αν θέλουμε να ηλεγόμαστε άν-

θρωποι, οφείλουμε να υπερασπιζόμαστε εκείνη την τέχνη και εκείνους τους ηλιουργούς της που καλλιεργούν τα ιδανικά που μας κάνουν πλούσιους σε αισθήματα δικαιοσύνης, αλληλεγγύης, αποδοχής του διαφορετικού μα και του ίδιου μας του εαυτού. Τον πλούτο που αποκτούμε απ' την επαφή μας με την τέχνη κανείς δεν μπορεί να μας τον αφαιρέσει· τον νιώθουμε μέσα μας.

Στις μέρες μας, μέρες κυριολεκτικού και μεταφορικού εγκλεισμού, η τέχνη αποτελεί στήριγμα, όπως άηλωστε αιώνες τώρα. Χρειάζεται όμως και η ίδια στήριξη για να συνεχίσει να υπάρχει.

Μακάρι να υπήρχαν περισσότεροι πολιτιστικοί σύλλογοι, όπως η «Αναγέννηση», που να επιδιώκουν τη δημιουργία υψηλής τέχνης, κοιλιούρας, πολιτισμού και που να εναντιώνονται στην εκβιομηχάνιση της τέχνης. Μέσα σε κείνο το υπόγειο της Δάφνης παράγεται πραγματικά πολιτισμός!

Τους ευχαριστώ από καρδιάς γι' αυτήν τους την πολυετή καλλιτεχνική δραστηριότητα και που με έκαναν μέρος της προσπάθειάς τους. Ας έχουμε φώτιση στην πορεία μας μέσω της Αγάπης και της Γνώσης.

Καλή αντάμωση,

Μαρίνα Δημητρίου,

θεατρολόγος, εκπαιδευτικός, δασκάλα στη θεατρική ομάδα του Συλλόγου

Οι φίλοι και τα μέλη του Συλλόγου θέλουν επανεκκίνηση!

Ο Σύλλογος, μια αγκαλιά!

Όταν δημιουργήσαμε το Σύλλογο την περιρρέουσα ατμόσφαιρα την χαρακτήριζε η αίσθηση Ελευθερίας που απέπνεε η πτώση της δικτατορίας και η ΠΡΟΚΛΗΣΗ που είχαμε μπροστά μας να προσπαθήσουμε να υπερβούμε το δικασμό που μας δηλητηρίαζε τα τελευταία είκοσι χρόνια. Ήταν η εποχή που αριστεροί και δεξιοί αφήσαμε έξω από την πόρτα του Συλλόγου τις κομματικές μας ταυτότητες και κρατήσαμε μόνο την ταυτότητα του Μεσοτοπίτη.

Σ' αυτήν την πρόκληση απάντησε **ΑΝΥΠΟΚΡΙΤΑ** η ψυχή του Μεσοτοπίτη και η μια επιτυχία έφερε την άλλη και όλες μαζί το Σύλλογο στην κορυφή. Δεν θα αναφέρω μια μια αυτές τις σπουδαίες επιτυχίες, γιατί όλοι τα ξέρετε. Θα πω όμως ότι ήταν το αποτέλεσμα της αγάπης για **ΤΙΣ... ΡΙΖΕΣ** μας στο Μεσότοπο.

Σήμερα 45 χρόνια μετά η φρέσκια γενιά μαζί με την παλιά βρίσκονται μπροστά σε μια διαφορετική πρόκληση. Την πρόκληση της μετά CoronaVirus εποχής.

Περάσαμε 9 βδομάδες απομόνωσης.

Στερημένοι απ' τα παιδιά μας.

Στερημένοι απ' τα εγγόνια μας.

Στερημένοι απ' τη δουλειά μας.

Στερημένοι απ' τη διασκέδαση μας.

Στερημένοι απ' αυτό που μέχρι τώρα θεωρούσαμε κανονικότητα.

Δεν θα κρίνω τους λόγους. Θα προτείνω όμως για να αντιμετωπίσουμε όλη αυτή την δυσάρεστη κατάσταση να κάνουμε το Σύλλογο εφελτήριο αλληλεγγύης, όπου αυτή είναι απαραίτητη. Και μια αγκαλιά που θα μας χωρέσει όλους το καλοκαίρι στο χωριό μας και θα μας κάνει να ξεπεράσουμε τις πρωτόγνωρες δυσκολίες που βιώσαμε.

Καλή αντάμωση λοιπόν απ' το μακρινό Βουκουρέστι!

**Αριστοτέλης Βουρνάζος, (πρώτος πρόεδρος του Συλλόγου)
Βουκουρέστι, Ρουμανία**

Θα νικήσουμε!

Δύσκολοι καιροί. Πρώτα η οικονομική κρίση, τώρα ο εχθρός της υγείας μας που δεν φαίνεται, ο κορονοϊός. Κλεισμένοι στα σπίτια μας, μάς άλλαξε τη ζωή μας. Ακόμα και σε γιατρούς φοβόμαστε να πάμε. Ο Σύλλογος όμως εκεί, στέκει ορθός. Όλοι μαζί θα τον στηρίξουμε. Βλέποντας πίσω στα περασμένα χρόνια καταφέραμε ενωμένοι να περνάμε πάντα κάθε δυσκολία. Είμαστε γνώστες της συλλογικής δουλειάς και θα τα καταφέρουμε, με ομαδικότητα και αγάπη για τον τόπο μας. Και όταν οι άνθρωποι σφίγγουν το χέρι, ο ήλιος είναι βέβαιος για τον κόσμο. Όλοι μαζί με σφιγμένα τα χέρια θα νικήσουμε.

Φίλιππος Γουγής, (πρώην πρόεδρος)

Ήρθαν χρόνια δίσεκτοι και μήνες οργισμένοι...

Σε μια στιγμή μπήκε στη ζωή μας και την συντάραξε, **Ο ΚΟΡΩΝΟΪΟΣ!** Μετά το αρχικό μούδιασμα ξεκίνησε η αλλαγή στη καθημερινότητά μας για να αντιμετωπίσουμε τον αόρατο εχθρό. Κόπηκαν "μαχαίρι" οι δουλειές, οι δραστηριότητες, οι χειραψίες, οι μετακινήσεις και... "μείναμε σπίτι". Ακυρώθηκαν ή αναστάλησαν τα πάντα μέχρι... νεοτέρας. **ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΚΑΛΟ.**

Το ίδιο έκανε με αίσθημα ευθύνης και ο Σύλλογός μας. Εκδηλώσεις, μαθήματα τμημάτων, προγραμματισμένες δράσεις πάγωσαν όλα. Όχι όμως και το Δ.Σ. Ένα ζωντανό, δυνατό κύτταρο, όπως είναι η "Αναγέννηση", μέσω της τεχνολογίας, συνεχίζει να συνεθριάζει εξ αποστάσεως και να μένει ενεργό. Το ξεκίνημα των εργασιών για την αποκατάσταση του υδρόμυλου στη Μαλλιόντα έγινε κανονικά και προχωράμε. Η έκτακτη αυτή έκδοση της εφημερίδας μας έρχεται να επικοινωνήσει σε όλους μας την δύναμη που χρειάζεται να οπλιστούμε και την πίστη ότι θα τα καταφέρουμε. Αφού σε πρώτη φάση προστατεύσαμε την ζωή και την υγεία μας (ανεκτίμητα αγαθά), τώρα με την ίδια σοβαρότητα και ενσυναίσθηση θα διατηρήσουμε την ενότητα και την αλληλεγγύη.

Την υγειονομική κρίση ακολουθεί μια νέα οικονομική πριν καλά καλά προλάβουμε να γιατρέψουμε τις πληγές της προηγούμενης. Όμως όπως λέει ο στίχος: "ό,τι δε σε σκοτώνει σε κάνει πιο δυνατό...". Το "μένουμε σπίτι" πρέπει να μας δίδαξε πόσα και ποια πράγματα έχουν αξία. Ποιες από τις κάθε είδους σχέσεις είναι αληθινές και δυνατές. Η απόσταση από μόνη της δεν μπορεί να απομακρύνει κανέναν από αυτούς που αγαπά, νοιάζεται και "αγκαλιάζει" με την σκέψη του. Η μάσκα μπορεί να καλύπτει περισσότερο από το μισό μας πρόσωπο, αφήνει όμως ελεύθερο το πιο αληθινό μέσο έκφρασης μας. Τα μάτια!

Θα τα καταφέρουμε! Θα συνεχίσουμε να κάνουμε ό,τι χρειάζεται για να παραμείνουμε ασφαλείς και υγιείς γιατί το χρωστάμε ο ένας στον άλλον. Πρέπει να σκεφτόμαστε ότι έχουμε μόνο μια ζωή να ζήσουμε αλλά μπορούμε με την υπεύθυνη στάση μας να σώσουμε πολλές. Ας μην αδιαφορήσουμε... Όταν καταφέρει η επιστήμη να δαμάσει αυτό το αόρατο θηρίο, τότε όλοι υγιείς και σοφότεροι πια, θα επανέλθουμε δριμύτεροι σε όλα!

Καλό και ασφαλές καλοκαίρι.

Στέλλα Γρ. Βουδούρη, (πρώην πρόεδρος)

Να ξανανταμώσουμε στο Σύλλογο!

Η πανδημία άλλαξε τη ζωή μας. Παραδίπλα χιλιάδες οι νεκροί, ο φόβος φύλαγε τα έρημα! Προσαρμοσθήκαμε στους νέους ρυθμούς.

Η Αθήνα άλλαξε. Μαγαζιά και σχολεία έκλεισαν, τα αυτοκίνητα λιγότεψαν,

η ατμόσφαιρα καθάρισε. Στο χωριό σφαλίζαν οι καφενέδες, οι αγρότες στα χωράφια πηγαίναν με χαρτί! Ο Σύλλογος έκλεισε. Τα συμβούλια γίνονται με τηλεδιάσκεψη, το καφενείο αδειανό. Μετά από 45 μέρες καραντίνας ξανασκεφτόμαστε το ταξίδι στο χωριό...

Το αύριο θα είναι κρίσιμο και για την οικονομία! Στην Ελλάδα έχουμε επιπλέον μεταναστευτικό-προσφυγικό και εθνικά θέματα ανοιχτά. Οι δυσκολίες αντιμετωπίζονται με σχέδιο, θέληση, ομοψυχία, αλληλεγγύη και πολλή δουλειά!

Στο γκρίζο των ημερών είχαμε «καλά νέα»! Ξεκίνησαν οι εργασίες στον μύλο στη Μαλλιόντα! Οι κόποι χρόνων δικαιώνονται...

Είθε σύντομα να βρεθούν φάρμακο και εμβόλιο και η ανθρωπότητα να επανέλθει, αλλά με περισσότερο σεβασμό στο φυσικό περιβάλλον... Στον Σύλλογο να ξανανταμώσουμε, να ξαναρχίσουν οι χοροί, τα σαντούρια να λαλήσουν!

Φώτης Βασιλογλου, (πρώην πρόεδρος)

Ο Σύλλογος, το δεύτερο σπίτι μας...

Κάθε Δευτέρα, σαν μάγιστρα που είμαι, μπαίνω πρώτος στο Σύλλογο. Τώρα, με την καραντίνα, μου έλειψε ο Σύλλογος, η μαγειρική μου, η παρέα μου όλη. Ο Σύλλογος είναι το δεύτερο σπίτι μας και να δούμε πότε θα μας αφήσουν να ξαναμπούμε! Όλο αυτό το διάστημα τα πρωινά έβγαينا καμιά βόλτα για περπάτημα γύρω από το σπίτι και μετά στο μπαλκόνι με σταυρόλεξα και διάβασμα, και το βράδυ στο χαζοκούτι. Μου λείπει η δευτεριάτικη παρέα μου και καλή αντάμωση εύχομαι. Δύσκολα τα βλέπω τα πράγματα, θα δείξει σε κανένα μήνα και για χωριό ακόμα πιο δύσκολα! Πώς να πιεις το ούζο από δυο μέτρα απόσταση; Στο π'τόφκιο* θα το σερβίρουμε! *φουρνόφτυαρο

Χρήστος Πιπίνης

Η οσμή του ούζου!

Για μένα η καραντίνα δεν είχε καμιά ιδιαίτερη διαφορά διότι δούλευα κανονικά όλο το διάστημα. Έχασα βέβαια ορισμένα πράγματα, όπως τις Κυριακές που πηγαίναμε στο Σύλλογο για το χορευτικό και τις Δευτέρες που είχαμε το δευτεριάτικο τραπέζι, που μου έλειψαν πραγματικά. Το δευτεριάτικο τραπέζι είναι μια εκτόνωση για μένα. Ερχόμασταν, πίναμε το ουζάκι μας, με την παρέα μας, με τα τραγουδάκια μας, με τα καλαμπούρια μας, όλα αυτά έκαναν ένα ωραίο πακέτο και περνούσαμε όμορφα και καλά. Και ξαφνικά διακόπηκε, για το καλό όλων μας βέβαια, αλλή απότομα, μας έκοψε τα πόδια. Πάθαμε στερητικό σύνδρομο... Κανένας δεν το φανταζόταν ότι θα απομακρυνθούμε έτσι

Το δευτεριάτικο τραπέζι!

κι όμως έγινε... Μέσα στα τόσα που συμβαίνουν στα χρόνια μας, ζήσαμε και αυτό.

Προσπάθησα να κρατήσω μια επικοινωνία με την παρέα αναρτώντας κάποιες φωτογραφίες στη σελίδα του Συλλόγου μας στο facebook, αλλή και τηλεφωνικά και μέσω διαδικτύου... Κράτησα μια επαφή με αρκετούς, έτσι, για να ήμε τον πόνο μας για την «έλλειψη» δευτεριάτικου ούζου! Τώρα, βλέποντας ότι πάμε καλά, είμαι αισιόδοξος ότι θα ξαναβρεθούμε, ίσως υπό άλλους όρους. Να υπάρχει αυτή η οσμή του ούζου, βρε παιδί μου...

Γιάννης Βογιατζής

Δε μπορεί, θ' ανοίξει...

Στην καραντίνα δούλευα, πήγαινα και στη φάρμα, στην εξοχή, αλλιώς θα είχα τρελαθεί... Μιλούσα πότε πότε και με τους φίλους από το Σύλλογο... Είχαμε την παρέα μας κάθε Δευτέρα και πίναμε κανένα ούζο, τώρα έχουμε απαγορεύσεις και τα έχουμε χάσει τελείως. Αν δεν ανοίξει ο Σύλλογος, δεν κάνουμε τίποτα. Μου λείπει πολύ ο Σύλλογος, περνούσαμε πολύ ωραία στο δευτεριάτικο τραπέζι, συναντιόμαστε όλη η παρέα, με τους μεζέδες μας, να πούμε, να μιλήσουμε, αυτά μου λείπουν πολύ. Βρήκα ένα χωριανό χτες και μου λέει «Θα πάμε στο Σύλλογο»; «Πού να πάμε», του λέω, «δεν ανοίξε». «Μα δε μπορεί, θ' ανοίξει...»

Σταύρος Σκομβούλης

Ο Σύλλογος είναι επιλογή!

Η καθημερινότητα εμάς των μαμάδων δεν άλλαξε και πολύ με το κλείσιμο στο σπίτι, αντίθετα πληθύνανε οι δουλειές, αφού όλη η οικογένεια είναι στο σπίτι και είμαστε πιο σχολαστικές με την καθαριότητα και την απολύμανση.

Αλλά τα απογεύματα που πήγαινα στο χορευτικό στο Σύλλογο και στον ΟΠΑ μου λείπουν πάρα πολύ! Εκτός από την αγάπη που έχω στο μάθημα, μου έλειψε πολύ η παρέα, τα αστεία μας, τα γέλια μας, οι ώρες που περνούσαμε όμορφα και ουσιαστικά με όλη την ομάδα. Εμένα προσωπικά που από παιδί είμαι στο Σύλλογο, μου λείπει πολύ αυτό το κομμάτι. Μιλώ με τις άλλες κοπέλες τηλεφωνικά και σε όλους λείπει αυτή η καθημερινότητα, γιατί αυτό ήταν επιλογή μας. Ο Σύλλογος είναι επιλογή! Το σημαντικότερο βέβαια είναι η υγεία μας και χαλάλι όσα περάσαμε. Να είμαστε όλοι καλά και ξανά να ανταμωθούμε με περισσότερη δύναμη!

Πραξούλα Παναγ. Πιπίνη

συνέχεια στη σελίδα 5

Οι φίλοι και τα μέλη του Συλλόγου θέλουν επανεκκίνηση!

συνέχεια από τη σελίδα 4

Ο Σύλλογος πάντα στις επάλξεις!

Παρά τις δυσμενείς συνθήκες που ζει ο κόσμος, που έχει πέσει το ηθικό του, έχουν μειωθεί τα οικονομικά του κ.λπ., με ικανοποιεί ότι ο Σύλλογος βρίσκεται πάντα μπροστά, πάντα στις επάλξεις και προχωρά. Και αισθάνομαι ιδιαίτερη ικανοποίηση όσον αφορά την εξέλιξη του έργου του μύλου, που συνεχίζει το όραμα και ανυπομονώ να το δούμε σύντομα τελειωμένο.

Το μεσοτοπίτικο ηθικό είναι πάντα ακμαίο. Ό,τι και να συμβεί, ο Μεσοτοπίτης θα βρει τον τρόπο να επιπλεύσει. Διότι υπάρχει αλληλοβοήθεια, υπάρχει αλληλοκάλυψη, ο ένας θα στηρίξει τον άλλο, υπάρχουν ακόμα η οικογένεια, η φιλία, υπάρχουν οι αξίες που δένουν τους Μεσοτοπίτες. Και πάνω απ' όλα είναι η αγάπη για τον τόπο τους. Με όλους τους Μεσοτοπίτες που επικοινωνώ είτε από το χωριό είτε από την Αθήνα, μαθαίνω ότι έχουν ψηλά το ηθικό, δεν τους έχει ρίξει κάτω, περιμένουν και επιμένουν. Ο Μεσοτοπίτης δεν μεμψιμοιρεί, είναι αισιόδοξος. Με μπροστάρη μας το Σύλλογο και την αγάπη για το χωριό μας, θα πάμε καλά!

Φώτης Αποσπόρης
Μονεμβασιά Λακωνίας

Θέλουμε την παλιά μας ζωή!

Στο Σύλλογο πάντα η πιο ευχάριστη παρέα.

-Σήμερα είμισι πουλλοί!

-Θα 'ρθουν μπρε τσι άλλ', ακόμα νουρίς είνι.

Τρία τέσσερα τραπέζια στη σειρά και βάζαμε κι άλλα να γίνει γωνιά. Τα μεζεδάκια μας, τα πιο πολλά κουριανά, τα ουζάκια μας, τα κρασιά μας, το πιο καλό καφενεύο! Καλοπροαίρετοι όλοι, να καλοδεχόμαστε κάθε καινούριο που έρχονταν τσι δώστου μπαφίρα.

Χωρίς το Σύλλογο νιώθω ξενιτεμένος. Θέλω να βρεθούμε όπως πριν, να παίζω μπουζούκι πότι πότι και αν κάνω και κανένα λάθος, πάντα έλεγα και λέω «Μικρός είμαι ακόμα!» και δε με παρεξηγούν. Χαίρομαι να τραγουδάνε πότι ούλ' μαζί και πότι άλλ' πιο πέρα να μπαφιριάζ'ν'.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΜΑΣ ΖΩΗ!

Φίλιππος Ρέμμας

Ας είμαστε αισιόδοξοι!

Μια πρωτόγνωρη κατάσταση που κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί ή να προβλέψει, γιατί δεν υπήρξε προηγούμενο επιδημίας ούτε στους ανθρώπους μεγαλύτερης ηλικίας, πατεράδων και παππούδων μας! Στην αρχή μας κυριεύσε ο φόβος, ειδικά στις μεγάλες πόλεις, αλλά το βασικότερο ήταν αυτός ο φόβος να μη γίνει πανικός και δεν έγινε. Η επιστημονική κοινότητα κι η πολιτεία νομίζω πως έδρασαν σωστά παίρνοντας γρήγορα τα κατάλληλα μέτρα, αν και υπήρξαν αρκετά παρατράγουδα μέσα στην εξέλιξη της κατάστασης. Εκ του αποτελέσματος όμως που δεν υπήρξε μεγάλη διασπορά του ιού και συγκρινόμενοι με πολύ καλύτερα συστήματα υγείας άλλων χωρών, σαν χώρα δεν πήγαμε κι άσχημα. Το τι θα γινόταν βέβαια αν δεν παίρνονταν τα μέτρα, η κατάσταση θα μπορούσε να είναι πολύ χειρότερη, αλλά αυτό ας μην το σκεφτόμαστε καλύτερα!

Αναμφισβήτητα θα υπάρξουν επιπτώσεις στην οικονομία της χώρας, επόμενο είναι, αλλά ας παρηγορηθούμε ότι δεν αφορά μόνο εμάς, είναι παγκόσμιο φαινόμενο. Σημασία έχει ότι το παλέψαμε δίχως απώλειες πολλών ανθρώπων κι αυτό οφείλεται στην προσοχή και την υπευθυνότητα όλων των πολιτών. Συχαρητήρια στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό, τους πραγματικούς ήρωες που παρά τις ελλείψεις φρόντισαν τους ασθενείς μέσα σε δύσκολες συνθήκες, σαν να ήταν οι δικοί τους Άγγελοι στο προσκεφάλι τους.

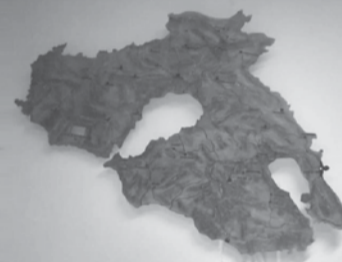
Στερηθήκαμε την επαφή που είχαμε με την οικογένειά μας, τους φίλους κι όλους τους ανθρώπους γενικότερα, απείχαμε από καθημερινές κι εργασιακές δραστηριότητες κι όχι μόνο. Αυτό ίσως μας κάνει να εκτιμήσουμε καλύτερα κάποια πράγματα που τα θεωρούσαμε μέχρι πρότινος δεδομένα.

Με την κατάργηση της καραντίνας και την επιστροφή με προσοχή στη προτέρα κατάσταση ευελπιστούμε όλα να εξελιχθούν ομαλά. Ας είμαστε αισιόδοξοι με προσμονή κι ελπίδα να μπορέσει ο κόσμος μας να έρθει στο υψί το καλοκαίρι κι οι φίλοι και χωριστοί μας στο πατρεμένο μας Μεσοτόπο.

Καλή αντάμωση!

Καλή δύναμη σε όλους με καρτερία για καλύτερο αύριο!

Θύμιος Βασιλόγλου
Μυτιλήνη

Η Γωνιά των Γυναικών

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η "εξομολόγηση" της Λαμπρινής στο προηγούμενο φύλλο ήταν κίνητρο για τις παρακάτω προσωπικές σκέψεις.

«ΟΜΗΡΟΙ» ΚΑΡΑΝΤΙΝΑΣ

Καραντίνα: γένους θηλυκού, από τη φράση quarantina giorni (σαράντα μέρες), αναφέρεται στο χρονικό διάστημα των σαράντα ημερών, που τα βενετικά πλοία παρέμεναν σε καραντίνα στ' ανοιχτά της Βενετίας στην πανδημία πανούκλας του 1348.

Σημασία:

1. περιορισμός για κάποιο χρονικό διάστημα και εξέταση όσων ανθρώπων (ζώων, εμπορευμάτων) έρχονταν από περιοχές με μολυσματικές ασθένειες

2. περιορισμός επικοινωνίας με νοσούντα από μολυσματική μεταδοτική ασθένεια

3. (μεταφορικά) κοινωνικός περιορισμός, αποφυγή, απομόνωση κάποιου.

Τι σημαίνουν όλα αυτά για τους ανθρώπους της δράσης; Ξάφνιασμα, αναπάντεχη αλλαγή, πάυση. Προσωπικά μετά την φάση "προσαρμογής", το ένοιωσα σαν "επανεκκίνηση". Υπήρξε χρόνος να σκεφτούμε, να πράξουμε χωρίς το άγχος του ρολογιού. Είχαμε άνεση να αναπολήσουμε στιγμές, πρόσωπα, προορισμούς. Να επαναπροσδιοριστούμε.

Συμφωνώ με τα κορίτσια ότι αυτό που έλειψε περισσότερο ήταν οι ήδη προγραμματισμένες εξορμήσεις στην Ρωμαϊκή αγορά, στα Γιάννενα, οι συναντήσεις τις Πέμπτες. Είκοσι χρόνια δράσεων έχει το τμήμα γυναικών, έχουν γίνει δεύτερη φύση, δεν κόβονται με μια καραντίνα...

Θα ξαναβρούμε το βηματισμό μας. Αρκεί να θυμόμαστε τα θετικά αυτής της εμπειρίας. Κάθε κρίση αλληλώςτε διδάσκει, προκαλεί και μεταμορφώνει.

Χριστίνα Γιαννουκάκου-Κουρλή

ΝΕΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Κορονοϊός, καραντίνα, λέξεις που μπήκαν στη ζωή μας το Μάρτιο του 2020. Χρονολογία που θα θυμόμαστε για πάντα!

Ζήσαμε καταστάσεις δύσκολες, πρωτόγνωρες. Δεν βγαίναμε, δεν βλέπαμε τα παιδιά μας, δεν μπορούσαμε να αγκαλιάσουμε τα εγγόνια μας. Αυτά ήταν που μου έλειπαν περισσότερο. Η αγκαλιά, τα φιλήματα των εγγονών μου! Δάκρυα βλέποντας τα στην οθόνη χωρίς να μπορώ να τα αγγίξω. Προσαρμοστήκαμε στην καινούργια καθημερινότητα. Χωρίς συναντήσεις στο σύλλογο, χωρίς περιπάτους αλλήλα κυρίως χωρίς εκδρομή. Αυτά μου έλειψαν!

Προσπαθήσαμε. Το "μένουμε σπίτι" απέδωσε ώστε να είμαστε καλά ώστε να έρθει η ώρα που θα ξαναβρεθούμε, πιο δυνατές, πιο κεφάτες!

Δήμητρα Τζινέλη

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΟΜΑ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

«Είμαστε ακόμα ζωντανοί, στη σκηνή, σαν ροκ συγκρότημα κι αν μας αντέξει το σκονί θα φανεί στο χειροκρότημα...»

Με αυτούς τους στίχους ξεκινώ να γράψω δυο λόγια για την περίοδο της καραντίνας που κλειστήκαμε στα κλουβιά μας περιορίζοντας την ατομική μας ελευθερία με μόνη σκέψη να βρούμε υγιείς, για να μπορούμε να βρεθούμε με τις οικογένειές μας και να ξαναβρούμε τον κανονικό ρυθμό της ζωής μας!

Παρηγοριά μας η τεχνολογία για να χαρούμε βλέποντας στην οθόνη τα παιδιά και τα εγγόνια μας. Τώρα που σιγά σιγά αναιρούνται οι περιορισμοί, οι σκέψεις μου πάνε πίσω στο δίμηνο που κερδίσαμε με την υγεία μας, αντέξαμε το σκονί που λείει και το τετράσχο, αλλά η σκηνή μένει άδεια και εννοώ τις δραστηριότητές μας στο τμήμα γυναικών και γενικότερα του Συλλόγου.

Μας έλειψε το τσάι της Πέμπτης που μαζευόμασταν όλες σαν γειτονιά μέσα στην αίθουσα για να πούμε τις ιδέες μας, να προγραμματίσουμε τις εκδρομές μας και όλες τις δραστηριότητές μας. Η χορωδία μας τις Τετάρτες όπου μαθαίναμε τα παραδοσιακά μας τραγούδια και φεύγαμε ψυχικά γεμάτες στα σπίτια μας. Η θεατρική μας ομάδα που ήταν έτοιμη να ανεβάσει επί σκηνής το έργο της μετά από πολύμηνες πρόβες. Αλλά μας έλειψαν και οι Δευτέρες με το συμβούλιο και το τραπέζι των ούζων και των μεζέδων. Και τόσες άλλες συλλογικές δράσεις.

Μείναμε λοιπόν ζωντανοί και αναρωτιέμαι, άραγε, πώς θα είναι οι επόμενοι μήνες; Μάθαμε κάτι παραπάνω; Θα γίνουμε καλύτεροι ενεργοί άνθρωποι στον περίγυρό μας και στο κοινωνικό πλαίσιο; Θα εκτιμήσουμε ότι είχαμε, όταν με το καλό επανέλθουμε στις δραστηριότητές μας και θα δουλέψουμε για να πάρουμε και το χειροκρότημα;

Ελπίζω με ό,τι περάσαμε να κοιτάξουμε λίγο πιο βαθιά μέσα μας, να βγάλουμε το σωστό εαυτό μας προς τα έξω και να αξιοποιήσουμε το μέλλον με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Εύχομαι να είμαστε υγιείς, δυνατοί και να ξαναανταμωθούμε με νέα ενέργεια, να συνεχίσουμε ό,τι έμεινε μισό και να έχουμε ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

Από παλιότερη εκδρομή στην Παναγία την Τρυπητή (Αίγιο).

Χριστίνα Τσαλαβούτη

Οταν κάνεις σχέδια ο Θεός γελάει. Στην δική μου περίπτωση τα πράγματα ήρθαν λίγο διαφορετικά. Όταν δεν έκανα σχέδια ο Θεός ή καλύτερα η τύχη μου μου χαμογέλασε.

As πάρουμε τα πράγματα από την αρχή ή μάλλον από την ανάποδη. Αν όλα κυλούσαν όπως ήταν προγραμματισμένα την περίοδο της πανδημίας θα βρισκόμουν στον τόπο μόνιμης κατοικίας μου. Θα έψαχνα να βρω εναλλακτικούς τρόπους άσκησης, κάτι απαραίτητο για κάποιον που ανήκει στην κατηγορία των ΑμεΑ – ατόμων με αναπηρία. Το γνωρίζω καλά γιατί τα τελευταία 11 χρόνια παλεύω με όλη μου τη δύναμη και τη στήριξη των δικών μου ανθρώπων απέναντι σε ένα «θηρίο», που με εντάσσει στην κατηγορία των ΑμεΑ. Αλλά χαμογελώ.

Και πέρα από αυτό το θηρίο έχω να αντιμετωπίσω ακόμα ένα θηρίο που ονομάζεται κορωνοϊός ή κορωνοϊός ή στα εγγλέζικα covid-19. Σκέφτομαι λοιπόν πόσο δύσκολος θα ήταν ο εγκλεισμός για ένα άτομο που η γυμναστική είναι ανάσα για την πορεία της υπόλοιπης ημέρας. Πόσο δύσκολη είναι για παράδειγμα η σχολαστική καθαριότητα των χεριών, όταν υπάρχουν στιγμές σε μια μέρα χωρίς ανάσες που δυσκολεύομαι να στριφογυρίσω τη βρύση ή να τρίψω τα χέρια μου. Γιατί ναι, υπάρχουν και τέτοιες στιγμές. Και συνεχίζω να χαμογελώ γιατί η τύχη στάθηκε με το μέρος μου.

Ταξίδεψα τέλος Γενάρη για το Μεσότοπο όπου παραμένω μέχρι και σήμερα. Συγκεκριμένα στο Ταβάρι. As πάρουμε λοιπόν τα πράγματα από την αρχή αυτή τη φορά. Το εισιτήριο επιστροφής μου παρέμεινε ανοιχτό μιας και ο καιρός το επέτρεψε και η κατάσταση της υγείας μου, ώστε να μην ανησυχούν οι δικοί μου. Δεν ήξερα βέβαια τι μας περίμενε.

Και ξεκινά η καραντίνα, που στην αρχή αστεειεύομαι όπως οι περισσότεροι με λογοπαίγνια με τις λέξεις καραμπίνα-καμπαρτίνα και αναμνήσεις από την καντίνα, αλλά μετά τα πράγματα σοβαρεύσαν για όλους. Και για μένα. Ήμουν μόνη σε ένα σπίτι, όχι και πολύ κεντρικό, χωρίς γειτόνους και χωρίς αυτοκίνητο. Η μεταφορά στην Αθήνα με τρόμαζε και σχεδόν αμέσως την απέρριψα. Και έπραξα σωστά. Η μετακίνηση νούμερο 6 ήταν εύκολη και ευχάριστη εδώ. Μια βόλτα από το Λιμανέλι μέχρι τα Αυτέλια με μια στάση στον Άγιο Νικόλα, όχι απαραίτητα για κεράκι, αλλά για αγνάντευμα, περπάτημα από την Πλακούδα μέχρι την στροφή του Άγιου Γιάννη κοιτάζοντας τα ξερά βουνά, αλλά και τα χωράφια στον κάμπο του Ταβαρίου. Τα απογεύματα το περπάτημα κατά μήκος της ακτής στο Ταβάρι, είτε στον

Ποδαρά, αν έβρισκα αγώι ήταν μαγευτικά. Σε μέρες με καλοκαιρινή διάθεση το κολύμπι και οι ασκήσεις μέσα στη θάλασσα ιδανικές για την περίπτωση μου. Τα τοπικά προϊόντα βάλσαμο στην διατροφή αλλά πιο πολύ από όλα οι άνθρωποι. Φίλοι και γνωστοί που ενδιαφέρθηκαν για μένα, οι Μεσοτοπιίτες που απέδειξαν την φιλοξενία τους που είναι ξακουστή στο νησί. Με είχαν τον νου τους, είχαν την έννοια μου. Αυτά από μένα. Η ζωή στο Ταβάρι κύλησε όμορφα με προσοχή πάντα μιας και κρούσματα υπήρξαν και στο νησί.

Σκέφτομαι όμως και τους ντόπιους.

Ήδη φοβισμένοι και σκεπτικοί από το προσφυγικό, έχουν να αντιμετωπίσουν τη νέα απειλή. Ο τουρισμός σε θέση κρίσιμη. As σκεφτούμε αισιόδοξα και as στηρίξουμε την τοπική κοινωνία. As στηρίζουμε τα εμπορικά καταστήματα, τα καταστήματα εστίασης και τους παραγωγούς. Κτηνοτρόφοι, γεωργοί, ψαράδες, τυροκόμοι, μελισσοκόμοι, οινοποιοί, παραγωγοί αποσταγμάτων, κατασκευαστές και εργάτες που πάλησαν για το μεροκάματο και ίσως κι άλλοι που δε βάζει το μυαλό μου. As πούμε ένα ευχαριστώ στους γιατρούς, το νοσηλευτικό προσωπικό, τους φαρμακοποιούς του νησιού. Ένα μπράβο σε όσους εργάζονται σε υπηρεσίες είτε δημόσιες είτε ιδιωτικές που μας εξυπηρέτησαν στις αυτές δύσκολες συνθήκες.

Πρέπει να τους στηρίξουμε όλους με όποιον τρόπο μπορεί ο καθένας. Na στηρίξουμε εμείς αυτούς για να στηρίξουν κι αυτοί εμάς. Και να περάσουμε μηνύματα για το νησί μας. Η Λέσβος δεν είναι μόνο η Μόρια κι η Σκάλη Συκαμιάς που υποδέχτηκε πρόσφυγες και μετανάστες. Είναι και η Σκάλη Συκαμιάς με το γραφικό λιμανάκι πλάι στην Παναγιά την Γοργόνα, είναι η αμμουδιά του Γαβαθά, η αγριεμένη θάλασσα της Φανερωμένης στο Σίγρι, τα σοκάκια της Αγιάσου, ο κοσμοπολίτικος αέρας της Πέτρας, ο γλυκάνισος του Λισβορίου, η κεραμική τέχνη στον Μανταμάδο, τα φλαμίνγκο της Καλλιθνής... Ο Μεσότοπος, το Ταβάρι, ο Ποδαράς κι ο Χρούσος...

ΕΜΕΙΣ ΚΙ Ο ΚΟΡΩΝΟΪΟΣ

Πήρα μολύβι και χαρτί να γράψω τον καημό μας
Για τις ημέρες που 'χαμε τον κορωνοϊό μας.
Φέτο ετούτη η χρονιά δεν είναι σαν τις άλλες
Μας έφερε στην πλάτη μας φουρτούνες πιο μεγάλες
Από την Κίνα ξέφυγε κι άρχισε το κακό
Μα δεν περίμενε κανείς αυτό το φονικό.

Και γρήγορα απλώθηκε στο κέντρο της Ευρώπης
πήρε καλή αμπαρίζα και έγινε της Πόπης...
Η Αγγλία, η Γαλλία δυο χώρες προηγμένες
Όμως με τον κορωνοϊό βγήκανε νικημένες.
Πάρα πολλή τα θύματα που είχε η Ισπανία
Αλλά άτομα πιο πολλή είχε η Ιταλία.

Όμως και η Αμερική με τους πολλούς παράδες
είχε πολλή απώλεια και θύματα χιλιάδες.
Και γέμιζαν τα φέρετρα, παππούδες - πατεράδες
Και κάθε μέρα φεύγανε δύο και τρεις χιλιάδες.

Ετούτος ο κορωνοϊός ξεκίνησ' απ' την Κίνα
Όλο τον κόσμο γύρισε, ήρθε και στην Αθήνα
Άρχισε την επίθεση, δεν του 'γιναν οι χάρες
Και βρήκε την αντίσταση από τους Ελληνάρες.

Γιατροί και επιστήμονες γρήγορα συμφωνήσαν
Πήραν τις αποφάσεις τους και τον περιορίσαν.
Για την υγεία του λαού και την ψυχή τους δώσαν
Στάθηκαν εναντίον του και τον εκαθηλώσαν.
Αλλά και οι νοσηλευτές μεγάλη μάχη δώσαν
Και ασθενείς με τον ιό πάρα πολλοί γλυτώσαν.

Με επιστήμονες καλούς στήσανε μια ομάδα
Και νόμους μας αλλάζανε σχεδόν κάθε βδομάδα
Ο Τσιόδρας καθημερινά μας τα 'λεγε στις έξι

μα κάποια μέρα λύγισε, δεν μπόρεσε ν' αντέξει.
Θανάτους ανακοίνωνε με βουρκωμένα μάτια
κι έβλεπα την ψυχούλα του να γίνεται κομμάτια.
Μα όμως και ο Χαρδαλιάς το λόγο του θα βγάλλει
και είχε πάντα στο κοινό απήχηση μεγάλη.

Μας λένε μες τα σπίτια μας μονάχοι να κλειστούμε
Και δεν μας επιτρέπουν ούτε ν' αγκαλιαστούμε
Κλείσαν όλα τα μαγαζιά και οι επιχειρήσεις
Κλείσανε όλα τα καφέ κι όλες οι συναντήσεις.

Θερίζει ο κορωνοϊός βουρκώνουνε ματάκια
Μα αυτοί που την πληρώσανε ήταν τα γεροντάκια.
Το ΙΚΑ έκανε χαρά γιατί άμα το ψάξεις
Οι γέροντες που φύγανε γλύτωσε τις συντάξεις!
Γι' αυτό λοιπόν στους γέροντες μη δείχνετε κακία
Και μάτια δεκατέσσερα στην τρίτη ηλικία.

Κουμάντο ο κορωνοϊός παντού και στην Αθήνα
Και έχουμε στα σπίτια μας μάσκες και καραντίνα.
Πολλοί για βόλτα βγαίνουνε στο δρόμο, στην πλατεία
Και σέρνουνε κι ένα σκυλί για δικαιολογία.
Πολλοί στο νόμο δυστυχώς γυρίσανε τις πλάτες
Μα την πληρώσαν ακριβά όλοι οι παραβάτες.

Θερίζει ο κορωνοϊός σε όλον τον πλανήτη
Κι ο κόσμος τον φοβήθηκε και κλείστηκε στο σπίτι
Δεν ξέρω τι θα κάνουμε με τον κορωνοϊό
Και καραντίνα έχουμε και μες και στο χωριό.

Ο κόσμος αναστέναξε τσι ήυρε του μπιλά τ'
μα όμως να του ξέριτ πως έχ' τσι τα καλά τ'.
Νωρίς να μαζιβγόμισι μας λένε μες του ντάμ'
κάνιτ(ι) ότι θέλιτ αλλά μέσα στου χράμ'

Οι παντρεμένες σίγουρα τώρα καθοπερνούν
μα απ' του Δεκέμβρ' τσι ύστρα θι πιάσουν να γινούν!

Δε γίναν οι αποκριές αλλά σε κάθε πόλη
Μέσα στο δρόμο δυστυχώς μάσκα φορούσαν όλοι!
Μα όμως τα αντέκια μας πουτέ δε λιγοστέψαν
Τσι τα σισίτια γίνανε τσι τα κουδούνια παίξαν!
Τη μέρα της αποκριάς λεβέντες και μουρέλια
Όλοι αρματωθήκανε μι κ'δούνια τσι κ'δουνέλια!
Γυρίσαν ούλου του χουριό σε δρόμους και πλατείες
Και αντηχήσανε παντού κουδουνομελωδίες!

Εμείς μέσα στο Σύλλογο είχαμε το σκοπό μας
Σε λίγες μέρες θά 'βγαίνε το έργο το δικό μας
Λέγαμε να το παίξουμε στις δεκατρείς Μαρτίου
Μαζί με τη δασκάλα μας Μαρίνα Δημητρίου
Και όλα μας τα όνειρα σβήσαν απ' το μυαλό μας
μα ελπίζω να το παίξουμε στο όμορφο χωριό μας!

Δεν ξέρω αν σας πίκρανα, δεν το 'θελα ποτέ
μα θέλω οπωσδήποτε να βγούμε νικητές.
Γεια και χαρά σας φίλοι μου, θα βρίσκομαι κοντά σας
Εύχομαι να 'σαστε καλά και σεις και τα παιδιά σας!

Δημήτρης Νοικοκύρης Σαμαράς

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΜΥΛΟΥ ΣΤΗ ΜΑΛΛΙΟΝΤΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ ΜΑΛΛΙΟΝΤΑ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΜΙΧΑΗΛ ΓΟΥΛΗ

Μετά από πολλά χρόνια προσπαθειών από τον Πολιτιστικό Εξωραϊστικό Μορφωτικό Όμιλο «Μαλλιόντα», σε συνεργασία με το Σύλλογο Μεσοτοπιτών Λέσβου «Η Αναγέννηση», ξεκίνησε το έργο επισκευής και αναπαλαίωσης του υδρόμυλου που βρίσκεται στην αγροτική περιοχή Μαλλιόντα Μεσοτόπου, κτήριο το οποίο έχει χαρακτηριστεί διατηρητέο. Στόχος και επιθυμία του Συλλόγου «Μαλλιόντα» είναι η επιτυχής ολοκλήρωση του έργου και η περαιτέρω ανάπτυξη της γύρω περιοχής. Σκοπός είναι, ο χώρος του υδρόμυλου, ο οποίος θα λειτουργεί με τον παλιό, παραδοσιακό τρόπο, να είναι ανοιχτός στο κοινό, σε συλλόγους, σχολεία, ώστε ο κόσμος να δει και να μάθει την όλη διαδικασία παρασκευής του αλευριού. Αξίζει να σημειωθεί ότι και η γύρω περιοχή η οποία είναι πλούσια σε χλωρίδα και πανίδα, ενδείκνυται για περπατητικές διαδρομές, βόλτες δίπλα στο ποτάμι και εξερεύνηση.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΠΡΟΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΣΤΟ ΝΕΡΟΜΥΛΟ.

Παρά τις δυσκολίες που προέκυψαν από τα μέτρα για την πανδημία, οι εργασίες για την αποκατάσταση του υδρόμυλου συνεχίζονται κανονικά. Οι εργασίες αποκατάστασης του υδατόπυργου (κολέθρα) ολοκληρώθηκαν. Ολοκληρώθηκε επίσης και η κατασκευή του μυλαύλακα ως το όριο του οικοπέδου. Έχουν ήδη ξεκινήσει οι εργασίες αποκατάστασης των βοηθητικών κτιρίων.

Η ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ

Η δική μου καραντίνα άρχισε και τελείωσε στο Μεσότοπο.

Όπως οι περισσότεροι φοιτητές έτσι και εγώ μόλις έμαθα για το κλείσιμο των σχολών για 14 μέρες αρχικά έτρεξα να βγάλω εισιτήρια έτσι ώστε να πάω να δω τους δικούς μου για λίγο -πού να 'ξέρα...-, αφού είχα να τους δω από τα Χριστούγεννα.

Αφού περνούσαν οι μέρες και έβλεπα ότι δε θα φύγω σύντομα άρχισα να σινηθίζω στον όρο που λέγεται καραντίνα. Έξω έβγαينا μόνο για τις αγροτικές δουλειές, οι οποίες δεν μπορούσαν να μη γίνουν. Τις υπόλοιπες ώρες στο σπίτι, βγαίνοντας μόνο για τα ψώνια, όποτε χρειαζόταν, και αυτό με το απαραίτητο μήνυμα. Οι ώρες που με έβρισκαν στο σπίτι κυλούσαν είτε με παρακολούθηση μαθημάτων της σχολής, είτε με κάποια άλλη ασχολία για να περάσει η ώρα.

Η αλήθεια είναι ότι ακόμη και σε μια μικρή κοινωνία, όπως είναι ο Μεσότοπος, ο κόσμος ανταποκρινόταν αρκετά αποτελεσματικά στα μέτρα.

Από τη δική μου πλευρά ήταν παράξενη αυτή η κατάσταση διότι, όσο και αν μου άρεσε στην αρχή η ιδέα των «διακοπών», από ένα σημείο και μετά άρχισα να κουράζομαι και να αγχώνομαι και για την όλη κατάσταση, αλλά και για το πότε θα επιστρέψω στη δική μου κανονικότητα.

Εύχομαι στο τέλος αυτής της κρίσης να βγούμε όλοι ασφαλείς και πιο δυνατοί!

Δημήτρης Βουδούρης, φοιτητής Γεωπονικού

ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΠΙΔΗΜΙΑ

Πέρυσι τέτοια εποχή παρακολούθησα στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο μαθήματα Κοσμολογίας με τον ακαδημαϊκό Δημήτρη Νανόπουλο. Έχοντας κάνει κλασσικές σπουδές, το αντικείμενο αυτών των μαθημάτων δεν μου ήταν οικείο· με έτρωγε όμως η επιθυμία να μω και «σε ξένα χωράφια» και να γνωρίσω καινούργια πράγματα και πύλα.

Ανάμεσα στα άλλα θαυμάσια που άκουσα εκεί ήταν και το εξής: «Είμαστε τόσο ασήμαντοι μέσα στο Σύμπαν, ώστε αυτό αγνοεί την ύπαρξή μας»· δηλαδή για το σύμπαν δεν υπάρχουμε! Πραγματικά εντυπωσιάστηκα και θυμήθηκα ότι κάτι ανάλογο είχα διαβάσει πολλά χρόνια πριν σ' ένα διήγημα του Γρηγ. Ξερόπουλου (δε θυμάμαι τον τίτλο του), ότι δηλαδή ο άνθρωπος δεν αποτελεί παρά ένα ελάχιστο μόνιο της Δημιουργίας.

Γατί τα θυμήθηκα όλα αυτά τώρα; Μα λόγω της επιδημίας και του αναγκαστικού εγκλεισμού είχα στη διάθεσή μου άφθονο χρόνο να σκεφτώ, κάτι που πριν μου ήταν αδύνατο (ουδέν κακόν αμιγές καλού και τούμπαλιν). Σκεφτόμουν λοιπόν πώς θα ήταν ο κόσμος μας, αν τον είχαμε κτίσει πάνω στην εντιμότητα, την αξιοπρέπεια, την αλληλεγγύη. Αν είχαμε επίγνωση της ασήμαντότητάς μας και δεν ήμασταν τόσο εγωκεντρικοί, φιλοτομαριστές, ατομικιστές, αυτάρεσκοι και άπληστοι, αν είχαμε συνειδητοποιήσει ότι σ' αυτό τον κόσμο δεν είμαστε μόνο εμείς, υπάρχουν και οι Άλλοι, που αποτελούν το alter ego μας και ότι χωρίς τους Άλλους δεν υπάρχουμε και μεις (Αριστοτέλης), αν σκοπός της ζωής μας δεν ήταν η απόκτηση μόνο υλικών αγαθών, αν δεν είχαμε αναγάγει το κέρδος σε υπέρτατη αξία, αν σεβόμενοι τη φύση δεν διαταράσσαμε τη θαυμαστή της ισορροπία καταστρέφοντας τα οικοσυστήματά της (ήδη πολλά είδη ζώων έχουν εκλείψει) και δεν δημιουργούσαμε έτσι το κατάλληλο κλίμα για τη γέννηση και μετάδοση νέων ιών, αν δεν αποψιλώναμε τα δάση, αν δεν κάναμε αλόγιστη χρήση της γης και των χημικών, αν, αν, ο κατάλογος είναι μακρύς.

Και να, ήρθε τώρα αυτή η επιδημία να ανατρέψει την καλοκουρδισμένη και τακτοποιημένη (έτσι τουλάχιστον νομίζαμε) ζωή μας, να χαλάσει τα σχέδιά μας, να θέσει σε δοκιμασία τις σχέσεις μας και τις βεβαιότητές μας. Και έσπασε τώρα η ψεύτικη, γυαλιστερή «κρούστα πολιτισμού» που έκρυβε τα κακώς κείμενα. Και έκπληκτοι είδαμε να ξυπνούν πρωτόγονα ένστικτα. Είδαμε επιδρομές φοβισμένων πολιτών σε σούπερ μάρκετ, ζήσαμε

Για το πρόβλημα των νερών του ποταμού στο όριο του οικοπέδου, στάλθηκε επιστολή στο Δήμο Δυτικής Λέσβου για ενημέρωση και αρωγή και ευελπιστούμε σε γρήγορη ανταπόκριση. Για το θέμα ενημερώθηκε ο πρόεδρος του Μεσοτόπου, κος **Γαβριήλ Πινίνης**, όπως επίσης και ο σύλλογος Μαλλιόντα.

Ενημερώνουμε επίσης ότι ο Σύλλογος «Η Αναγέννηση» αποφάσισε την ασφάλιση του έργου κατά παντός κινδύνου-αστικής ευθύνης και εργοδοτικής αστικής ευθύνης.

Βασίλης Βογιατζής

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «Ο ΜΕΣΟΤΟΠΟΣ»

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,

Μέσα σε αυτήν την πρωτόγνωρη περίοδο που όλοι ζούμε και προσπαθούμε να κατανοήσουμε και να αντιμετωπίσουμε, είναι πολύ σημαντικό να διατηρήσουμε την ψυχραιμία μας και πάνω από όλα την **ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ** μας!

Σίγουρα γύρω μας υπάρχει ανασφάλεια, φόβος και αγωνία για το αύριο. Όμως αν μην ξεχνάμε ότι υπάρχουν και πολλοί **ΕΛΠΙΔΕΣ**: λαμπροί Έλληνες επιστήμονες που ψάχνουν το «αντίδοτο» για αυτόν τον αόρατο εχθρό και ακούραστοι γιατροί και νοσηλεύτες, που στέκονται πλάι στους ασθενείς, προσφέροντάς τους πολύτιμη θεραπεία.

Εμείς, με τη σειρά μας, μπορούμε επίσης να βάλουμε το λιθαράκι μας σε αυτή την προσπάθεια, λαμβάνοντας μέτρα αυτοπροστασίας αλλά και για τους γύρω μας. Μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι και θετικοί και να πιστεύουμε ότι, τα πράγματα θα γίνουν πολύ καλύτερα!

Μπορούμε να αντλήσουμε δύναμη και κουράγιο από αγαπημένους μας ανθρώπους, είτε βρίσκονται κοντά μας, είτε μακριά. Να αντλήσουμε δύναμη και έμπνευση από την Τέχνη, τον Πολιτισμό, την Ιστορία. Άλλωστε η ανθρωπότητα έχει αντιμετωπίσει άπειρες δυσκολίες στο πέρασμα των αιώνων.

ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΜΕ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ!!!

Καλή δύναμη σε όλους και καλή Αντάμωση.

Το Δ.Σ. του Συλλόγου «Ο Μεσότοπος»

την αποθέωση του χαρτιού υγείας, την αδιαφορία για την επάρκεια αγαθών για τους άλλους, την ενδοοικογενειακή βία, τη δυσκολία προσαρμογής σε κανόνες, την απώλεια της πολυτίμης εγγύτητας μεταξύ μας, που την αντικατέστησε η οδοντηρή αποστασιοποίηση.

Και καταλάβαμε τώρα πόσο μικροί και αδύναμοι είμαστε μπροστά στη φύση, η οποία, παρά την αθματώδη πρόοδο των επιστημών, παραμένει αήττητη και ενίοτε τιμωρεί· και καλά κάνει. Ίσως αυτό να είναι το τίμημα που πληρώνει ο homo economicus για τη μονομερή στροφή του στην τεχνολογία και την οικονομία και την απομάκρυνσή του από τις ανθρωπιστικές ιδέες, που έχουν στο κέντρο τους τον σκεπτόμενο και ηθικό (με την πηλατιά έννοια του όρου) άνθρωπο.

Θα μου πείτε βέβαια ότι η πανδημία ανέδειξε και κάποια ανθρωπιστικά χαρακτηριστικά: την προσφορά των νέων για βοήθεια στους ηλικιωμένους, την αυταπάρνηση των λειτουργών υγείας, τη σύσφιξη των οικογενειακών σχέσεων (ή μήπως όχι!), ίσως μάλιστα να επιχειρήσαμε και μια κατάδυση στον εσωτερικό μας εαυτό, ακόμα και να αναθεωρήσαμε κάποια πράγματα. Μπορεί· πάλι να γραφούν και σπουδαία λογοτεχνικά έργα αυτή την εποχή. Εξάλλου τα δραματικά γεγονότα αποτελούν συνήθως πηγή έμπνευσης. Είπαμε, ουδέν κακόν αμιγές καλού! Το θέμα όμως είναι αν όλα αυτά θα έχουν μόνιμο χαρακτήρα κι αν η επόμενη μέρα θα σηματοδοτήσει τη γέννηση μιας καλύτερης κοινωνίας. Προσωπικά δεν είμαι αισιόδοξη και μακάρι να διαψευστώ.

Σημείωση: παρακαλώ πολύ όσους διαβάσουν αυτό το κείμενο, να μην το εκλάβουν ως καταγγελτικό ή παιδαγωγικό-δίδακτικό, συνδέοντάς το με την επαγγελματική μου ιδιότητα. Θα ήταν λάθος. Είναι απλά κάποιες σκέψεις που ήθελα να μοιραστώ μαζί σας. Θεωρήστε το ως μια ανάγκη για επικοινωνία, που τώρα τη χρειαζόμαστε περισσότερο από ποτέ.

Και δύο βιβλιοπροτάσεις: διαβάστε ή ξαναδιαβάστε την «Πανούκλα» του Αλμπέρ Καμύ και το «Περί τυφλότητας» του Ζοσέ Σαραμάνγκου και για τους τολμηρούς, το «Δεκαήμερο» του Βοκάκιου.

Μάιος 2020

Καίτη Παπασίκα-Σκαρβέλη
Φιλολόγος

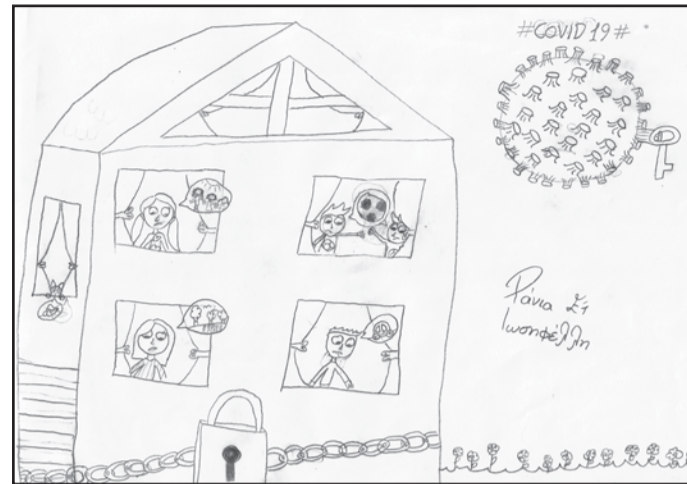
ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΑΦΟΥΓΚΡΑΣΤΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Ο κορωνοϊός!
Φίλιππος Βάσιος, 4,5 ετών

Ελπίδα Βασιίλα, 10 ετών

Ράνια Ιωσηφέλλη, 10 ετών

Ο Κορωνοϊός έγινε φίλος!

Μια μέρα ένας Κορωνοϊός ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο. Εψαχνε να βρει φίλους γιατί ένιωθε μόνος. Όμως κανένας δεν τον ήθελε για φίλο. Αλλά μια μέρα είδε δύο παιδιά που φορούσαν μάσκες και γάντια. Μόλις τα πλησίασε, εκείνα το έβαλαν στα πόδια.

- Μη φεύγετε! Γιατί τρέχετε μακριά μου;
- Γιατί σκορπιάς φόβο και λύπη σε όλο τον κόσμο.
- Δε θέλω να κάνω κακό.
- Μόνο αν γίνεις καλός θα παίξουμε μαζί.
- Εντάξει, είπε.

Εδώσαν τα χέρια τους κι από τότε δεν έκανε κακό σε κανέναν.

Κωνσταντίνος Γεωργ. Ιωσηφέλλης, 7,5 ετών

Ο Κορωνοϊός

Από τη δεύτερη μέρα που έκλεισε το σχολείο, λόγω κορωνοϊού, άρχισα να βαριέμαι και να σκέφτομαι τι είναι αυτό που άλλαξε τόσο πολύ τη ζωή μου.

Δεν μπορούμε να κυκλοφορήσουμε ελεύθερα, χωρίς φόβο, ούτε να πάμε στο εξοχικό μας. Είμαι πολύ λυπημένη που δεν μπορώ να αγκαλιάσω τον παππού και τη γιαγιά μου. Ούτε με τα ξαδέφια μου που μένουν από κάτω μας δεν μπορούμε να παίξουμε. Η καραντίνα μας έκλεισε για τα καλά μέσα.

Ήρθε το Πάσχα και δεν κατάφερα να ανάψω τη λαμπάδα μου στην εκκλησία που τόσο περίμενα. Μου λείπουν πολύ οι φίλες μου. Λαχταρώ το σχολείο μου, κάτι που δεν το περίμενα...

Έχω μεγάλη αγωνία αν θα καταφέρω να πάω, όπως κάθε καλοκαίρι, στο αγαπημένο νησί μου, τη Λέσβο!

Ράνια Γεωργ. Ιωσηφέλλη, 10 ετών

Ο ιός δε με φοβίζει!

Το διάστημα που ήμουν κλεισμένος στο σπίτι μιλούσα με τους φίλους μου μόνο μέσω της τεχνολογίας, αλλά αυτό δεν μπορούσε να αντικαταστήσει τη φυσική επικοινωνία. Άλλο να μιλάς μέσα από μια συσκευή κι ένα μικρόφωνο κι άλλο πρόσωπο με πρόσωπο, να βλέπεις τις εκφράσεις του άλλου, τα συναισθήματά του γενικά. Συνηθίσαμε όμως να επικοινωνούμε μέσα από το κομπιούτερ και αν ξαναχρειαστεί στο μέλλον, θα το ξανακάνουμε.

Ο ιός δε με φοβίζει, αν και κανείς δε ξέρει πότε θα τελειώσει όλο αυτό. Αν όμως προσέχουμε, τηρούμε τα μέτρα και προστατευτούμε, θα είμαστε οκ. Ούτε οι φίλοι μου φοβούνται ιδιαίτερα.

Μου άρεσε που στην καραντίνα περάσαμε χρόνο όλοι μαζί στο σπίτι. Μου λείπει η οικογένειά μου γιατί δεν τους βλέπω αρκετά και χάρηκα για την ευκαιρία που μας δόθηκε να το κάνουμε αυτό. Για να πω την αλήθεια, και η αποχή από το σχολείο μου άρεσε! Μπορέσαμε να ασχοληθούμε με άλλα πράγματα που δεν είχαμε ποτέ τον ελεύθερο χρόνο, κάποιες δραστηριότητες, να διαβάσουμε ένα βιβλίο, να μιλήσουμε με τους φίλους μας...

Αποστόλης Καλογιάννης, 15 ετών

Η καραντίνα ήταν μια εμπειρία

Καραντίνα δεν έχουμε ξαναζήσει. Ήταν όμως απαραίτητη για να μην εξαπλωθεί ο ιός. Η ζωή στην καραντίνα είχε αρνητικά και θετικά στοιχεία.

Ένα από τα αρνητικά είναι πως μου λείπουν άνθρωποι -οι φίλοι μου και κάποια μέλη της οικογένειάς μου- που έχω καιρό να δω. Επίσης, ένα σοβαρό θέμα είναι ο εθισμός στις ηλεκτρονικές συσκευές. Πολλοί άνθρωποι δεν μπορούσαν να βρουν ενδιαφέρουσες ασχολίες στο σπίτι και κατέληξαν να πέσουν θύματα εθισμού. Υπήρχαν επίσης φαινόμενα κατάθλιψης και κακής διάθεσης, αφού πολλοί άνθρωποι αδυνατούσαν να ελέγξουν το φαινόμενο της «απομόνωσης».

Από την άλλη, στα θετικά στοιχεία είναι το γεγονός πως έχει μειωθεί το άγχος και οι πολλές ευθύνες, όσον αφορά το σχολείο για τα παιδιά. Επίσης όλοι είχαμε αρκετό χρόνο να ανακαλύψουμε ταλέντα ή ενδιαφέροντα μέσα από νέες δραστηριότητες. Υπήρξε η ευκαιρία να περάσουμε πολύ χρόνο με την οικογένειά μας, κάτι που καμιά φορά έφερνε και εκνευρισμό! Άλλη μία συνέπεια ήταν ότι μέσα από τα διαδικτυακά μαθήματα, εμείς οι μαθητές μάθαμε περισσότερα για τον κόσμο της τεχνολογίας, κάτι που πλέον έχει γίνει απαραίτητο.

Εγώ έψαχνα να κάνω διάφορα ενδιαφέροντα πράγματα για να περάσω δημιουργικά το χρόνο μου. Ζωγράφιζα, έπαιζα κιθάρα, έγραφα και κάποιες ιστορίες!

Πρέπει να προσπαθούμε να προστατεύουμε τους εαυτούς μας και τους άλλους ανθρώπους. Η καραντίνα ήταν μια εμπειρία κι επειδή ίσως ξανασυμβεί πρέπει να είμαστε πιο προετοιμασμένοι και πιο αισιόδοξοι.

Όλγα Μικαηλίου, 13 ετών

Δυο νέες λέξεις!

Πριν από σχεδόν δυο μήνες μπήκαν στη ζωή μου δυο νέες λέξεις, κορωνοϊός και καραντίνα. Στην αρχή δεν είχα ιδέα γι' αυτόν τον ιό, ούτε για το ότι σε λίγο καιρό θα ερχόταν και στη χώρα μας, φέρνοντας τόσο μεγάλη καταστροφή. Το έμαθα μια μέρα από τους γονείς μου αλλά δεν είχα φανταστεί ότι θα άλλαζε τόσο πολύ την καθημερινότητά μου. Σταμάτησα να πηγαίνω στο σχολείο και στα αγγλικά. Τότε άρχισα να φοβάμαι λίγο.

Όσο κράτησε η καραντίνα δεν έβγαينا καθόλου από το σπίτι. Καθόμουν μέσα, έπαιζα με τα παιχνίδια μου και έβλεπα τηλεόραση. Η αλήθεια είναι πως δε βαριόμουν και οι μέρες μου περνούσαν πολύ γρήγορα. Το κακό όμως ήταν πως δεν έβλεπα και δεν είχα καμιά επαφή με τον παππού και τη γιαγιά μου. Τον τελευταίο καιρό αυτό έχει αλλάξει, μπορούμε να πηγαίνουμε στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς. Επίσης μπορώ να βγαίνω έξω με το ποδήλατό μου ή με το σκύλο μου. Στενοχωριέμαι όμως που ακόμα δεν μπορώ να συναντηθώ με τις φίλες μου και να πάμε εκδρομή με την οικογένειά μου.

Αυτό όμως που με τρώει κάθε μέρα είναι αν θα μπορέσουμε φέτος να επισκεφτούμε το λατρεμένο μας χωριό, το Μεσότοπο και να δούμε τον παππού και τη γιαγιά μας, που ζουν εκεί.

Ελπίδα Βασιίλα, 10 ετών